

РАДОСТ ВЕЛИКОГ ПОСТА

Прича из Русије

Москва, огроман град, бескрајних могућности. Поред мора великолепних здања, примаљивих догађаја и мјеста, исплива купола и одјекне звоно. Баш кад помислиш да гледаш у врхунац грађевинске маште, поглед привуче храм и онда све остало губи на цијени. За неког пусто обиљежје хришћанске историје, а за боготражиоце велика тајна и утјеха, ДНК руске душе.

Почиње Велики Пост. С ишчекивањем или пак дозом изненађења, он је ту. Стигао, као и увијек на вријеме. У мом схватању се пројавила једна важна новина, коју до тада нисам толико уочавала. Неизмјерна љепота служби и

канона који се само тада произносе. Лако доступна љепота је можда немарно стављена у други план, услијед бојазни да се припремимо за строгост уздржања и узимања хране. А обиље љубави се прелива на свакој служби и чека да примјетимо тај Извор. Да подигнемо поглед Горе и заблагодаримо на сваком великом дану у ишчекивању оног највећег, Васкрсења. Искушења наизглед појачана, али заштита није повучена. Не остајемо сами у нашем малом подвигу. Он је ту, примјетан за оне које га сваким уздахом траже.

Током прве седмице се служе чудесни Канони Андреја Критског. Шаролике одјежде се замјењују тамним хаљинама. Рекло би се и симболика људских жеља током Поста. Све је скромније, једноставније. Али никако и благодарност Њему, Творцу свега. Баш тада она надјачава све остало. Врхунац наше захвалности су управо ове предивне заједничке молитве.

Уграбила сам да пођем на читање Канона. У манастиру неочекивано много парохијана. Сви спремни за чудесне молитве. Најљепши моменат у току служби припада молитви Светог Јефрема Сирина „Господе и Владико живота мога...” Прате је искрене и понизне метаније. Особено свечан дан Великог Канона је четвртак прве Великопосне Седмице.

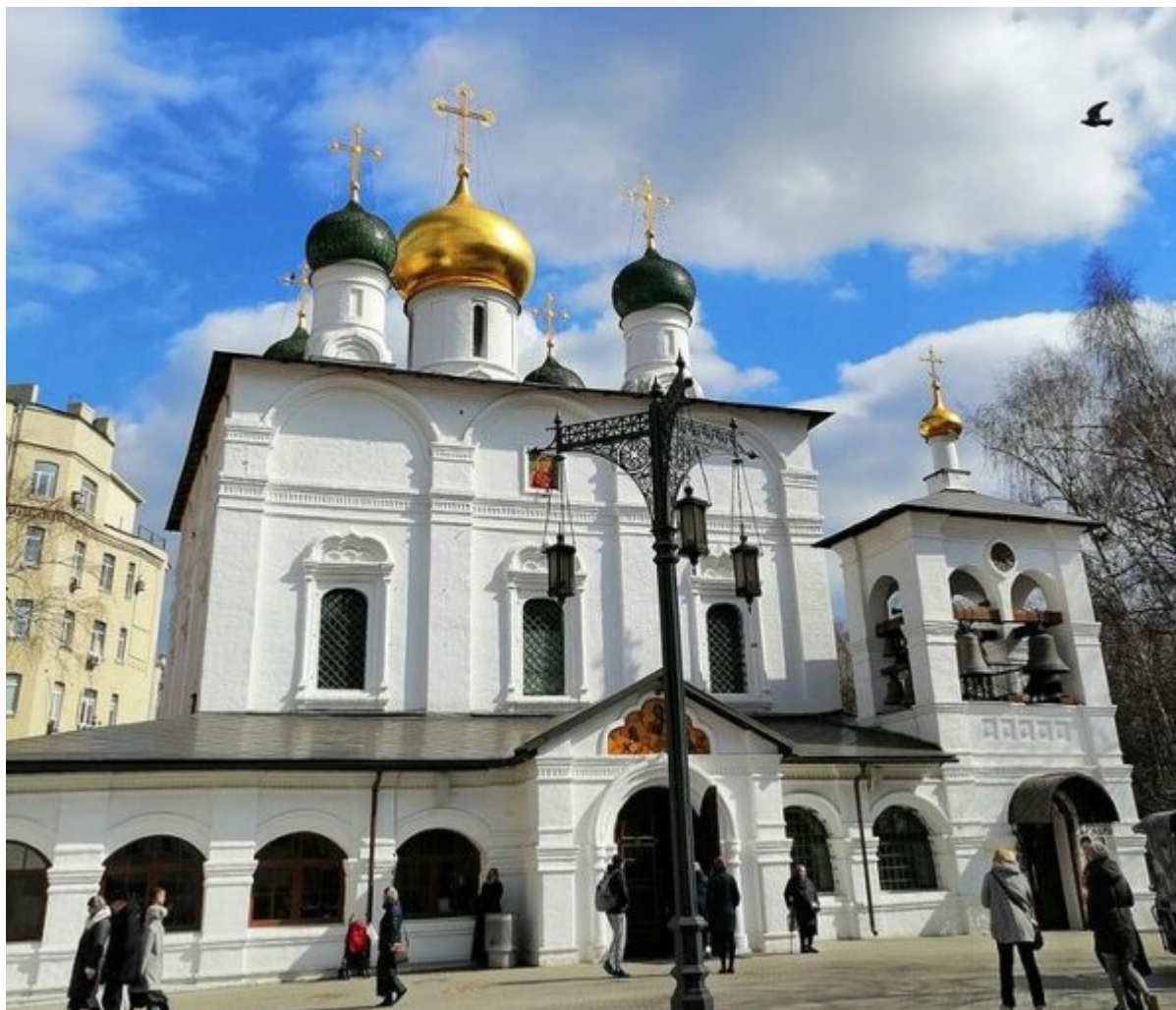
Не знајући да ће служити Његова Светост Патријарх Кирил, стижем мало пред почетак службе. Међутим, огромни Храм је већ био испуњен, па је једина опција била слушати службу из Доњег Храма. Наравно, ова идеја ме није баш обрадовала, јер се ова несвакидашња служба не доживљава често. Окрећем се ка степеницама са којих су задужени усмјеривали и распоређивали народ. Ипак ме вуче да питам да ли има мјеста у Горњем Храму, јер бих жељела да присуствујем Служби. Захваљујући српском акценту, добила сам мјесто у „VIP ложи“ – балкон са којег се све савршено види. Моменат кад кажеш: „Лијепо је бити гост у Русији.”

Појање Сретењског манастира је надалеко чувено. Молитве које су појали баш тај дан су издигле манастир још више. Укрштено произношење „С нами Бог” два хора испуњава цркву и наша срца.

Још један бисер Великог Поста је Литургија Пређеосвећених Дарова. Према традицији ова Литургија се служи у послеподневним часовима, сриједом и петком. Савременом човјеку итекако значи овај распоред. После посла, у мом случају предавања, може се продужити на укријепљење небеском храном. Храмови су препуни, ријеке људи испуњавају цркве и манастире за вријеме ових служби. Не бих се одважила написати колико је руском православном човјеку важна исповијест. У то ће се увјерити свако ко је бар једном присуствовао богослужењу.

Велика Тајна Јелеосвећења се такође врши чак неколико пута током Поста. Ова Тајна је сама по себи чудесна и стварно је благослов помазати се исцјељујућим Уљем. Заиста је посебан осјећај. Нарочито кад се свих седам пута свештенослужитељ моли док помазује наше чело, лице, руке.. Све је пажљиво, по реду, и сви су подједнако награђени.

Не могу да заборавим чудесно предавање о Владики Николају, опет у центру Москве. По мом утиску, у центру духовног образовања, посебно мјесто заузима управо наш драгоцјени Владика и његова ненадмашна духовна литература. Без претјеривања је удивљујуће слушати како руски јеромонах вјерујућима прича о српском Владики Николају и кроз то, о нераскидивим везама ова два народа. Колики је Владикин утицај на руску савремену духовност, могло се јасно видјети на лицима препуног зала. А тек питања слушалаца су ме натјерала да се замислим колико заправо ја мало познајем благо овог прекрасног Учитеља.

Дружба Светог Јована Шангајског и Светог Владике Николаја Велимировића доказују како је нераскидива веза наших словенских народа. Интересантно је да се предавање о Светом Владики десило баш на дан Његовог земаљског упокојења.

Како ништа није случајно, упознавање руских боготражилаца са дјелима Преподобног Јустина Поповића се одвија на дан послвије Благовијести, дан који је умногоме одредио Његов живот. Дан његовог овоземаљског и

небеског рођења. Још једном су Свети Владика Николај и Преподобни Јустин посјетили руску престоницу. На нашу огромну радост!

Тешко је издвојити само неке посебне тренутке и преточити их у писану ријеч. Исто тако је тешко изразити благодарност Богу за све ове непресушне дарове.

С нами Бог!

<https://pravoslavie.ru/srpska/120487.htm>